

bi se utvrditi po kakvom principu se partikularno lepo uzdiže do lepog po sebi i precizirati razlika između lepog po sebi i lepih stvari. Jer jedino apstrahovanjem *od* lepih stvari može se doći do nagoveštaja ideje lepog koja ih omogućava. „Hipija Veći“ ne rezultira definicijom lepote, ali predstavlja dijalog koji je uspeo da odagna mnoge zablude i zamke koje mnenje postavlja i uzor za mnoge filozofije lepog, koje su se oslanjale na ovaj dijalog prilikom determinacije vlastitih pojmova lepog. Značaj koji Platonov „Hipija“ nesumnjivo ima vezan je za čuvanje pojma lepog po sebi od eventualnih proizvoljnih tumačenja, kojima bi se taj pojam sveo na nešto prolazno i akcidentalno.

Drugačiji pristup shvatanju lepog vidi se u „Filebu“, Sokrat pita: "Sad reci još i ovo treće. Da li, po našem sudu, intelekt u lepoti sudeluje više nego što je to slučaj s uživanjem, tako da je intelekt lepši od uživanja, ili je, pak, obrnuto? Protarh: Ali, Sokrate, pa nikad niko ni u snu ni na javi, nikako i ni na koji način nije ni video ni pomislio da bi mudrost i intelekt mogli biti nešto ružno, ni u prošlosti, u sadašnjosti ili budućnosti. Sokrat: Ispravno“. To znači da je na prvom mestu mera i ono umereno i pravovremeno, odnosno sve ono što spada u izbor večite prirode, na drugom mestu je ono srazmerno, lepo i savršeno – a bezbolna uživanja dolaze tek „na peto mesto“. U dijalogu „Kriton“ o lepoti se govori u kontekstu opšteg odnosa prema njoj - Sokrat smatra da Kriton „nije na pravom putu kad upućuje da se moramo obazirati na to što misli svetina o pravdi, i o lepoti, i o dobroti, i o onome što je tome protivno“.

U Platonovoj filozofiji su umetnosti podražavanja i pojam lepog potpuno suprotstavljene, budući da je pojam lepog vezan za svet ideja, a umetničko podražavanje predstavlja dvostruko udaljavanje - kroz učestvovanja pojedinačnih stvari u idejama. Važno je, međutim, utvrditi da li Platon pod „umetničkim podražavanjem“ misli na umetnost uopšte, ili ipak samo na jednu sferu umetnosti koja je za njega do te mere neosnovana da ga je navela na radikalnu odluku da zagovara ono što se u savremeno doba smatra - cenzurom - kao što tvrde kasnije interpretacije. Cenzura, setimo se, kao latinski, originalni termin znači ocenjivanje, pregledanje, kritičko ispitivanje; ali i znači i zvaničan prethodan pregled stvari za objavljivanje radi odobrenja ili zabrane štampanja ili puštanja u javnost“, prema Vukajlijinom "Leksikonu stranih reči i izraza".

Vajthed u delu "Proces i stvarnost" ima jednu zanimljivu tezu: on smatra da se najsigurnija karakterizacija evropske filozofske tradicije može izraziti tvrdnjom da se ta tradicija sastoji od niza fusnota na Platona!